

Kielce, dnia 9. 12. 2013 r.

WI- 44/4882 /2013

Pan

Ryszard Pazera

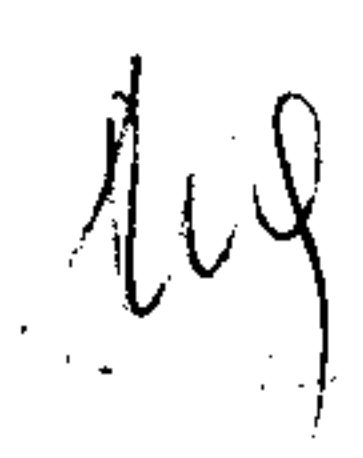
Wójt Gminy Masłów

W odpowiedzi na wniosek o udzielenie wyjaśnienia w zakresie stosowania przepisów o finansach publicznych, który wpłynął w dniu 19. 11. 2013 r., Regionalna Izba Obrachunkowa w Kielcach informuje, że Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie, w uzasadnieniu do wyroku z dnia 18 października 2011 r. (sygn. akt IIGSK 1068/10) stwierdził: „Na wstępie należy zauważyć, że Naczelny Sąd Administracyjny w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w pełni podziela pogląd wyrażony w przywołanym w skardze kasacyjnej wyroku NSA z dnia 22 września 2005 r. (sygn. akt II GSK 149/05), iż wygaśnięcie zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych przed upływem okresu, na który zostało udzielone, nie daje podstaw do żądania zwrotu części opłaty za okres przypadający po wygaśnięciu zezwolenia.....NSA zauważył, że dokonanie zwrotu opłaty byłoby możliwe tylko wówczas, gdyby istniała ustawowa regulacja przesłanek, sposobu i trybu zwrotu, tymczasem obowiązująca ustawa reguluje wyłącznie tryb, zasady i sposób obliczania wysokości opłat, przy czym nie przewiduje możliwości zwrotu opłaty w związku z zaprzestaniem działalności gospodarczej i nie przewiduje instytucji „niewykorzystania zezwolenia”, z którą wiązałby się obowiązek zwrotu opłaty.” W dalszej części uzasadnienia Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, iż „Sąd pierwszej instancji uznał, że z przepisu art. 11¹ cyt. ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, w tym jego ust. 1 i 8 wynika, iż ustawodawca wprowadził opłatę za korzystanie z udzielonego zezwolenia, proporcjonalną do okresu jego ważności. Pogląd ten jest błędny, gdyż pozostaje on w sprzeczności z powołanymi przepisami. Należy podkreślić, że art. 11¹ ust. 1 cyt. ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi stanowi jedynie normatywną podstawę pobierania opłat za korzystanie z zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych, zaś art. 11¹ ust. 8 cyt. ustawy wprowadza wyjątek od zasady, iż wysokość tej opłaty jest ustalana według ustawowego wzorca zawartego w ust. 1 do 5 tego artykułu- na cały rok kalendarzowy- bowiem w przypadku, gdy okres ważności zezwolenia jest krótszy niż cały rok kalendarzowy, to opłaty dokonuje się w wysokości proporcjonalnej do tego okresu. Zarówno sama opisana wyżej reguła, jak i wskazany wyjątek są konsekwencją przyjętej w art. 18 ust. 9 tej ustawy zasady, że zezwolenie wydaje się na czas oznaczony, nie krótszy niż 4 lata, a w przypadku sprzedaży napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży- nie krótszy niż 2 lata. Wobec tego, w roku nabycia zezwolenia (początek biegu terminu) lub utraty jego ważności z uwagi na upływ czasu, na który zostało wydane (koniec biegu terminu) za korzystanie z zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych są ustalane w wysokości proporcjonalnej do okresu ich ważności w danym roku.

W świetle powyższego brak jest podstaw do zaakceptowania wyrażonej przez Sąd pierwszej instancji wykładni przepisu art. 11¹ ust. 1 i 8 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, jakoby opłata za korzystanie z udzielonego zezwolenia była-co do zasady- proporcjonalna do okresu jego ważności. Tym samym za wadliwy uznać należy pogląd Sądu

pierwszej instancji, że w sytuacji utraty z jakiegokolwiek przyczyny ważności zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych w danym roku kalendarzowym, gmina jest zobowiązana zwrócić podmiotowi gospodarczemu opłatę za niewykorzystany okres zezwolenia, o ile do dnia 31 stycznia danego roku ten podmiot uiścił opłatę za cały rok.”

W związku z powyższym, w ocenie Izby, brak jest podstaw do dokonania zwrotu opłaty za korzystanie z zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych za czas po wygaśnięciu zezwolenia.

[Illegible text]

[Illegible text]